

ali se boš boril?

Ti, ki si krvavel skozi celo zgodovino in trpel peklenske muke tujčevega zatiranja skozi dolga stoletja neizprosne boja za obstanek, bo tvoj glas zvenel enako močno in odločno, ko boš morda pozval ljudi v boj za novo svobodo, v boj proti neznanemu, toda možnemu sovražniku, ki se bo pojavil v perspektivi našega razvoja? Ali ne bo takrat pod gobo atomske eksplozije človek spoznal bistvo svoje neznanske primitivnosti, nizko raven civilizacije in nepoučenost o osnovnih principih kozmičnega načrta?

Zgrabil boš puško, zavpil boš: na juriš! in boril se boš. Za kaj? Za koga? Morda za domovino, ki je samo ena, morda za dekle, ki jo imaš tako rad? Toda, kaj ti ta ljubezen pomaga, ko boš umrl? Poljubljal boš prah svojega telesa, ki bo izginjal v atomskem pišu, bedasto se boš smejal načrtom tistih, ki so ti rekli, da je vojna pravična in da se BORI! Vedi, da so imeli prav. Ziviš v deželi, ki se ne želi bojevati za tuje koristi in ne vzbuja sovraštva med narodi. Njena vojna bo pomenila obrambo naših, tvojih, mojih koristi. Toda kaj boš počel s to dogmo, ko pa je v primeri s kozmičnim večnim, neprečelnim in neizogibnim aksiomom tako majhna, absurda. Ko tvoje duhovnosti več ne bo moglo obseči spoznanje človekove majhnosti, boš videl, da smo vsi ljudje le številke in da je naša smrt povzročila samo ena napaka pri reševanju enačbe z dvema neznankama: Življenje in Smrt.

Ljudje se sovražimo. Narava, ki jo največkrat zmerjamo z najbolj izbranimi znanstvenimi izrazi, nam je v bistvu zavetnica in pravzaprav edina, ki ve, kaj se bo zgodilo, ko bo le ona samevala na tem svetu, neskončno majhnem svetu sveta. Človek, prodrl si v vesolje, okusil si Mesečev prah, Pa si morda želiš, da bi bilo to vse, kar si sposoben ustvariti? Saj nas čaka še toliko lepega in neodkrita, toliko nepoznanega in toliko tragedij, ki jih vsak dan skušamo rešiti in razumeti, vendar se nenehoma ponovno pojavljajo. Mar naj na vse srečne trenutke pljuvamo in si podredimo miselne operacije militarističnemu razpoloženju ljudi, ki so nanje pozabili?

In ti, Slovenec in Jugoslovan, boš znal presoditi, kje je tvoje mesto in česa si želiš?

Spoštujmo druge države, da bodo njih narodi spoštovali nas. Branili bomo svoje meje, tako kot bodo drugi svoje. Se bolje pa storimo, če preprečimo vse to! Saj smo ljudje in kljub nizki stopnji našega spoznavnega organizma se tem grozotam in katastrofi za vse človeštvo lahko izognemo. Kaj smo, kje živimo, kakšen jezik govorimo, ob naštetih dejstvih ni pomembno. Človeku je najvažnejši občutek, da je človek. Pustimo naj ga razvija, in živeli bomo dalje, odkrivali bomo nova prostranstva resnice ter premagali črte naše miselnosti, ki nas silijo v ubijanje. Takrat bomo vsi zares postali ljudje in se bomo tega tudi zavedali ter z dejanji dokazali. Tako pa še vedno čakamo na trenutek, ko se nam bo ponudila priložnost, da bomo sami sebi podpisali smrtno obsodbo in si zaprli usta za vedno. Kdo nam bo v tistem trenutku pomagal? Razum? Sreča? Bog? Ko pa bo tisti trenutek tako kratek...

D. Z.

javna tribuna o nerazvitih območjih v sloveniji

V Katedri smo že pisali o nerazvitih predelih v Sloveniji in ugotovili, da nerazvitost regij negativno vpliva na strukturo, število študentov in njihovo finančno zmogljivost.

Razprave o odnosih med razvitimi in nerazvitimi predeli v naši republiki so sedaj, ko se izdeluje perspektivni plan razvoja, SR Sloveniji posebej pomembne in dobrodošle.

Da bi se tudi študentje ustvarjalno vključili v razgovor pri pripravi perspektivnega plana razvoja Slovenije, bomo v Mariboru organizirali javno tribuno o nerazvitih območjih v Sloveniji.

TRIBUNA BO V ČETRTEK, 20. XI. OB 17. URI V MARIBORU.

Ceprav se zavedamo, da stopnje nerazvitosti ni mogoče obravnavati samo s stališča občin kot celot, ker je v okviru občinskih mej stopnja razvitosti posameznih krajev različna.

O tem lahko največ povedo predstavniki posameznih občin. Zato je izvršni odbor študentske skupnosti povabil predsednike tistih občinskih skupščin iz severovzhodne Slovenije, ki jih po večini prištevamo k nerazvitim. Javne tribune se bodo udeležili predsedniki naslednjih občin: Murska Soba, Lendava, Gornja Radgona, Ljutomer, Ormož, Lenart, Ptuj, Maribor, Slovenska Bistrica, Slov. Konjice, Radlje, Dravograd, Sentjur, Šmarje pri Jelšah.

Sodelovali bodo tudi predstavniki izvršnega sveta, skupine, ki pripravljajo perspektivni plan razvoja SR Slovenije, ekonomskega centra iz Maribora, geografskega inštituta iz Ljubljane in drugi vidni družbenopolitični delavci, ki se posebej ukvarjajo s problemi nerazvitosti slovenskih regij. Kaj lahko pričakujemo od te tribune? Najprej vsekakor odkrito, odločno in resnično razpravo povabljenec in študentov o vseh vidikih gospodarskega in družbenega življenja v regijah, ki močno zaostajajo za slovenskim povprečjem. Od predstavnikov slovenske vlade pa obrazložitev povi, ki bodo ta slovenski problem razreševale.

Prav bi bilo, da bi na tem zboru sprejeli dokument, ki bi ga posredovali slovenski javnosti.

Slavko Gerič

demokratsko in konkretno

Naslov nam ne pove vsebine, zato pa moram povedati, da imam v mislih sestanek celjskih študentov, ki je bil v prostorih IO ŠS MVZ, 7. novembra. Poleg celjskih študentov so se sestanka udeležili predstavniki celjske občinske skupščine ter izvršnega odbora študentske skupnosti. V demokratski razpravi, ki je bila izraz zainteresiranosti prisotnih za ustanovitev kluba celjskih študentov, so se prisotni zedinili, da je potrebno izdelati statut kluba in čimprej pripraviti skupščino, na kateri se bo klub tudi formalno konstituiral. V ta namen so izvolili šestčlansko komisijo, ki bo izdelala statut ter poiskala kandidate za vodstvo kluba.

Na sestanku pa so sprejeli tudi nekaj sklepov, od katerih je za študente morda najbolj zanimiv ta, da bo občinska skupščina Celje vabila predstavnike študentov celjske občine na seje, kjer bodo obravnavali štipendijsko politiko. S tem se bo razprava nedvomno obogatila, saj bomo lahko slišali mnenja tistih, ki dajejo in tistih, ki sprejemajo štipendije, oziroma

katedra

LIST MARIBORSKIH ŠTUDENTOV IZDAJA ODBOR IO ŠS MVZ
KATEDRO UREJA UREDNIŠKI ODBOR:
BOGO CERIN, VLADIMIR GAJSEK, DARKO PASEK, IGOR PLOHL, DUŠAN ZBASNIK, MARJAN ZMAVC
GLAVNI IN ODGOVORNI UREDNIK: DARKO PASEK
TEHNIČNI UREDNIK: MARJAN ZMAVC
LEKTOR: DANICA INGOLIC-GODEC
KOREKTOR: EDVARD AJD SEKRETAR: SONJA NOVAK
UREDNIŠTVO IN UPRAVA: ŠTUDENTSKI DOM, OB PARKU 5 - TELEFON 22 004
CENA IZVODA: 50 PAR (LETNA NAROČNINA 10 DIN, ZA USTANOVE IN PODJETJA 15 DIN)
ST. ŽIRO RAČUNA: 512-678-548
NENAROČENIH SLIK IN ROKOPISOV NE VRACAMO
TISK: CP MARIBORSKI TISK

bi jih radi sprejemali. Klub bo posredoval občinski skupščini v Celju podatke o socialni strukturi študentov in o njihovih stanovanjskih problemih. Dobro izdelan akcijski program novonastajajočega kluba pa bo občinska skupščina Celje morda podprla s finančnimi sredstvi. Celjski študentje, ki morajo med študijem opravljati redno prakso, pa bodo lahko prakso opravljali v celjskih delovnih organizacijah. To je nedvomno koristno za gospodarstvo celjskega območja, in za študente, ki se bodo po študiju vrnili v celjsko občino.

D. Z.

Skozi p e r i skop

Predstavniki izvršnega odbora študentske skupnosti v Mariboru so obiskali vse predsednike občinskih skupščin v SV Sloveniji. Zanimivo je, da so dobili pri vseh zagotovila, da se bodo štipendije z novim koledarskim letom v povprečju povišale za šest starih točakov. Upamo, da bodo skupščine to tudi storile. Študentom se obeta torej lepša prihodnost.

Ce hodite na VEKS poslušati predavanja iz matematike, potem boste lahko v zelo kratkem času obogatili svoj spomin z domisljicami, ki jih pripoveduje mlada profesorica matematike. Najnovejša je tale: "Nihče ne more imeti tako neumnega vprašanja, da njegov kolega ne bi mogel imeti še bolj neumnega."

Zvedli smo, da je v Parizu na Sorboni profesor ugriznil študenta zaradi tega, ker mu ta ni hotel povedati, kako se piše in je hotel oditi. Kaj bi morali delati profesorji pri nas?

Naš sodelavec je pridobil naročnice Katedre med drugim tudi na ESS v Ptuj. Neka deklica se ni in ni hotela odločiti, da bi naročila Katedro. Pa se je med sodelavcem in njo razvil takšen dialog:

"Bi naročila Katedro?"
"Ne!"
"Zakaj ne?"
"Ker je zanič."
"Zakaj? Si jo lani naročila?"
"Lani in nikoli več."
"Kaj se ti je zamerilo?"
"V začetku ste objavili še nekaj dobrih virov, potem pa nič več."
"Blago ubogim na duhu, kajti njih je nebeško kraljestvo."
"Brez zamere..."

Na nekaterih strokovnih solah v Mariboru je vedno več predavateljev iz bratskih republik. Slišali smo celo za primer, da hrvatski profesor poučuje v svojem jeziku slovensko. Večinoma pa niti Slovenci sami ne znajo dovolj svojega materinega jezika.

Stopnišča in prostori pred predavalnicami na VEKS so prve dni predavanj dajali videz zbirališča mariborske mladine bifeja Center. Povsod pepel, cigaretni ogorki, tobak. Bruci so prav zares strastni kadilci, saj jim tudi nekaj desetih pepelnikov ne more pomagati pri otrsanju pepela. Kaj pa mislijo oni?

Pred dnevi smo lahko v Delu brali v rubriki »Pa še to« zanimive podatke: Citiramo: »V rudarski republiki Bosni in Hercegovini so lani upokojili samo 2000 rudarjev, ki so izrabili svoj beneficirani staž. Hkrati pa so v istem obdobju upokojili 3100 uslužbencev sekretariata za notranje zadeve. Če ne verjameš, podatke so objavili na seji zveznega sveta za delo.«
Če pa tega ne verjamejo bralci Katedre, naj se spomnijo na rapidno naraščanje cen, kar je ena izmed posledic tako nezdruge politike.

VPRAŠANJE

VPRAŠUJEMO SE, KAKO JE MOGEL UPRAVNI ODBOR SKLADA IZOBRAŽEVALNE SKUPNOSTI SR SLOVENIJE NEUGODNO REŠITI PROŠNJE ZA ŠTIPENDIJE IN POSOJILA TOLIKIM ŠTUDENTOM, KI IZPOLNJUJEJO ZA TO VSE POGOJE. TO VPRAŠANJE SE PORAJA OB ČASOPISNIH KRITIKAH NA RAČUN ŠTUDENTOV, ČES DA NISMO ZAINTERESIRANI ZA ŠTIPENDIJE, DA SE NOČEMO VEZATI ITN., TER OB PODATKU, DA SE JE ZA 2000 RAZPISANIH ŠTUDENTSKIH POSOJIL PRIJAVILO SAMO 1400 PROSILCEV.

VABIMO VAS NA

TRADICIONALNI BRUCOVSKI PLES

KI BO V PETEK, 21. NOVEMBRA, OB 20. URI V DOMU JLA POVABILI SMO BELE VRANE
VSTOPNICE DOBITE PRI PREDSEDNIKU ŠTUDENTSKO SKUPNOSTI NA VAŠI SOLI

V začetku novembra je izvršni odbor študentske skupnosti priredil razgovor o vlogi slovenskega naroda v okviru jugoslovanske vseljudske obrambne vojne. Na študentska vprašanja sta odgovarjala generala RADO PEHAČEK in FRANC TAVČAR-ROK ter člana CK ZKS ALBERT JAKOPIČ-KAJTIMIR in BOJAN POLAK — komandant štaba narodne obrambe za Slovenijo.

Nov zakon o narodni obrambi, ki je bil nedavno sprejet, je prinesel precej novosti. Vsaka nova vojna pobija stare in že preizkušene teorije o vojskovanju. Od frontalnih spopadov, ko so vojaki ob spremljavi bobnov s paradnim korakom korakali drug proti drugemu je bil v napadu neverjeten dosežek nemški »blitz krieg« v drugi svetovni vojni. Vedno nova in nova orožja so narekovala nove oblike vojskovanja. Daleč so že časi, ko je bila vojna stvar vojakov na fronti in je za civilno prebivalstvo vojna bila blizu samo zato, ker so se borili svoji, drugače pa v vseh pogledih zelo daleč. Partizansko vojskovanje poznamo že zelo dolgo, vendar je svojo pravo obliko in smisel doživelo šele v drugi svetovni vojni in v spopadih, ki se odvijajo danes kjer koli po svetu. Partizansko obliko boja lahko uporabljata tako napadeni kot napadalec. Zato nekatera žarišča narodnoosvobodilnih vojn po svetu kažejo, da je vsenarodni odpor najbolj doguana in za vse države, ne glede na velikost, sprejemljiva oblika vojskovanja. Zakon o narodni obrambi je uzakonil to, da bo vsakdo med nami kjerkoli bo in kadarkoli — borec. Rast naših naziranj o morebitni vojni sevpada oziroma razvija v vse družbe. Tudi vojska, ki ima kot vse vojske, po vsem svetu najbolj dodelano obliko in ustaljeno organizacijo, ne more zaostajati za razvojem samoupravnih odnosov v vsej družbi. Po našem obrambnem konceptu je armada samo del, sicer s svojimi posebnimi nalogami našega vseljudskega odpora. Samoupravljanje postaja že del nas vseh. Zavest, da pripadamo družbi kjer vsi odločamo, nam daje tudi moč, da sodimo o vojski. Nihče več ne trdi, da bo naša JLA tako močna, da bi lahko proti zelo močnemu sovražniku obranila naše ozemlje ali celo meje. Ravno zato pa, ker je vojska del nas vseh, jo hočemo čim bližje, domačo.

Vsak napadalni ali narodno obrambni sistem teži v vojni za zmago. Temu cilju je podvrženo vse drugo. Podrediti se mu mora gospodarstvo, vsa druga družbena dejavnost in tudi zavest posameznikov. Vendar je to zadnje, pripravljenost posameznika, da se bori, bilo v vseh vojnah in vojskah, najtežje doseči. Borec mora imeti cilje za katere je vredno vključiti svojo osebnost v družben organizem, ki teži za zmago. Vendar pot do ciljev mora biti tudi pravilno oblikovana.

Na tribuni o vlogi slovenskega naroda v

okviru jugoslovanske vseljudske obrambe vojne, ki jo je pripravil izvršni odbor študentske skupnosti, je bil velik del razprave posvečen temu zadnjemu — obliki vojskovanja in tudi vojske. Cilji niso več sporni. Ohranitev dosežkov revolucije in vse poveljne izgradnje bo v morebitni narodnoosvobodilni vojni jugoslovanskih narodov zelo bogat in stvaren cilj. Nove

spremembe pa doživlja, dokazuje zakon o narodni obrambi in jih bo morala doživljati oblika našega boja.

Kot je cilj samoupravljanja približati družbo posamezniku, mora biti cilj vojske v samoupravni družbi približati vojsko tem, ki jo sestavljajo. Najbližja nam je vloga Slovencev v bodoči morebitni vojni, in o tem vprašanju se je na naši tribuni razvila živahna razprava. S stališča, da ustvarimo možno vseljudsko armado in močnega, zavestnega borca je bilo nekaj časa v ospredju dvojno vprašanje: vloga narodnih jezikov (slovenščina, makedonščina) v JLA in vpliv moralno politične vzgoje v armadi — kot ustvarjalca zavestnega borca.

Dejstvo je, da v oboroženih skupinah izven JLA, ki že obstajajo in bodo, res zaživele v vseljudskem odporu, jezik ne povzroča nobenih težav. Diverzantske, partizanske in druge teritorialne obrambne skupine se bodo sporazumevale v jeziku teh,

ki jih bodo sestavljali. Vendar je po naši zvezni ustavi poveljniški jezik v JLA (s tem tudi administrativni in sploh občevelni) srbohrvaščina.

Dokaz, da to vprašanje ni povsem preprosto je dejavnost skupine pri general štabu, (intervju v Komunistu), ki se ukvarja s to temo. Rešitev poiščemo najti prilagojeno potrebam današnje vojske in tehnike v organizaciji narodnoosvobodilne vojske in partizanskih odredov NOB in v tem, kako je švicarska vojska rešila problem različnih jezikov.

Vzgoja posameznika v zavestnega borca je eden izmed najpomembnejših dejavnikov, če pričakujemo vseljudsko obrambno vojno. V raznih oblikah je ta vzgoja vedno bližja tudi vsakemu »civilistu«. V JLA pa se s to temo ukvarja poseben del pouka vojnih obveznikov — moralno politična vzgoja.

Iz leta v leto prihaja v JLA vedno več obveznikov s solidno izobrazbeno osnovo. Temu ustrezno bo moral biti zahtevnejši tudi program vzgoje. Večjo pozornost in zahtevnost bo potrebno usmeriti v razvijanje borbenih tradicij vseh jugoslovanskih narodov. Dejstvo je, da smo verjetno Slovenci preskromno obravnavani. Čeprav smo pred stoletji že imeli svojo državo in tudi narodnoosvobodilni boj, ki je dosegel svoj vrh v NOB, ni bil stvar leta 1941, ampak dolgih stoletij. Razvijanje in ohranjanje borbenih tradicij je dejavnik, ki ga upoštevajo vse armade sveta. Zakaj bi Slovenci in tudi ostali jugoslovanski narodi ob vsej svoji bogati zgodovini zaostajali?

Fotografije D. Modrinjak

Vsa razprava na naši tribuni je bila prežeta s težnjo po res vsenarodnem ljudskem odporu v morebitni vojni. Obisk na razgovoru in poznejši odmevi pa kažejo, da študentje v svojih priždevanjih nismo osamljeni. Prepričan sem, da nihče v naši družbi ne želi zmehaniziranega, avtomatičnega vojaka, temveč bo našo zemljo in narod zavestno branil lahko samo CLOVEK — BOREC.

Janez Svajncer, ml.

kje je naša moč

vabila

Zdaj, dragi bralec, ko prebiraš tretjo številko Katedre, se tvoje mnenje o njej oblikuje že bolj na podlagi izkustva, na podlagi prvih treh števil. Ne sodi nas preostro, nas, ki smo se pri oblikovanju Katedre trudili Vemo, da ti niso všeč vse naše misli, ideje, ideali, cilji, okvirji, smernice, koncepti, izrazi, dvomi, nivo pisanja, bodice, konformizem, nonkonformizem, diletantizem, točnost, nepripravljenost, kakovost, hitrost, pristop k stvari, programiranje, tehnične rešitve in kar je še takšnih lepih izrazov.

Toda ne obupaj! Koruza naj sprejme tvojo puško šele tedaj, ko boš popolnoma prepričan, da smo neumni in da nam tudi TVOJA POMOC ne more koristiti. Vsebinsko

se spreminja. Zato ti pravim: SODELUJ. Ko hodim po ulici, se mi zdi, da se sprehajam po kongresni dvorani, toliko kritiziranja in konverziranja slišim. Prepričan sem, da tudi ti občutiš enako. Zapiši! Zapomni si stvari, ki te zanimajo! Premišluj o njih! Posreduj svoje doživljanje in vtise Katedri! Ocenjuj! Kritiziraj! Jokaj doma, položaj pa skušaj popraviti preko Katedre! Tolči ga, ki kriv moritve je velike! Bij se za svoj kruh! Popravljaj, kar so drugi porušili! Gradil! Bij!

V našem in tvojem uredništvu boš vedno našel razumevanje in interes za vse, kar teži tvoje miselno življenje. Več ljudi več ve. Ne boj se, da so tvoje misli premalo jasno izdelane in da jih ne znaš spraviti na papir tako, kot si si to predstavljal! PI-

SI! Piši o študentskih problemih, o dramah, ki smo jim priča vsak dan, o uspehih in neuspehih, o krivicah in pohvalnih dejanjih, o šolskem statusu in o svojem dekletu, o samopostrežni restavraciji in o problemu narodne bitnosti zamejskih Slovencev, opredeljuj se o vprašanjih naše zunanje politike, odražaj težnje ljudstva in ocenjuj notranje procese naše družbe. Ne boj se povedati, kaj misliš! Katedra ti je vedno na voljo.

Kadar se boš v konkretni situaciji spomnil teh besed in želel izpovedati svoje mnenje, zavrti telefonsko številko 22 004, ali pa piši na naslov: Katedra, Maribor, Ob parku 5. Objavljene prispevke honoriramo.

Uredništvo

s poti skozi socializem

ČESKOSLOVAŠKA je za jugoslovanske turiste zanimiva dežela. Ne toliko zaradi naravnih lepot, kot zaradi dejstva, da je dinar tam valuta, obijana z žarki toliko željene, a nikoli dosežene konvertibilnosti. In kakor so se pred leti zdele Nemcem cene pri nas smešno nizke (danes žal ne več), tako si lahko Jugoslovanci za nekaj dinarčki privoščijo življenje na veliki nogi pri naših socialističnih bratih. Seveda pa ne sme biti tako nemun, da bi stopil v banko in menjal, kajti lahko bi le še rekel: »Pa saj, to je ja Švica!« in omedlel. Za menjavo na črni borzi, kjer dinar kotira tako visoko (oh, da bi tudi drugje!), je priložnosti dovolj. V Bratislavskih nočnih lokalih je polno jugoslovanskih »delavcev«, ki od menjave denarja živijo. Če pa se v avtobusu z jugoslovansko registracijo pelješ dalje proti vzhodu, se ti zgodi, da te prehitijo kakšna Škoda, šofer pa divje maha skozi okno. Ustaviš, da bi pogledal, katero kolo si izgubil ali kaj podobnega, ko ti pristopi šofer. Po nekaj uvodnih pozdravnih besedah preide pogovor na bistvo. Sogovornik potegne iz žepa nekaj sto kronskih bankovcev in želi imeti dinarje. In tako je država Čkoslovaška zopet prikrajšana za nekaj deviz. Po mojem mnenju si njihovo gospodarstvo s turizmom pridobi bore malo deviz.

Togi gospodarstveniki ne znajo, ne morejo ali nečejo prilagoditi normalne vrednosti krome njeni dejanski prednosti in se tako bistvene prednosti turistične dežele branijo. Sicer pa, če se najde sposoben človek, kot na primer Oto Sik, ga politični nasprotniki onemogočijo. Pač politika... Ze prve poskuse bolj življenjskega socializma je zatrl vtor Rusov & Co. na Češko.

Dve temi sta, o katerih se Čeh ali Slovaki pogovarjajo s tujci: denar in Rusi. In kakor imajo tamkajšnji prebivalci radi dinarje, tako ne marajo Rusov. O slednjih sliši marsikaj zanimivega. Tako je glavna znamenitost Prage muzej na Vavčavskih namestih. Njegove bogate arheološke, etnološke, mineraloške itd. zbirke zasenči fasada, na katero so prebivalci kar nekako ponosni: to so freske »El Grečko« imenovane tudi Darilo velikega brata ali Spomenik Ivanove kulture. Mnenja sem, da ni treba posebej naglaševati, da gre za sledove izstrelkov...

ROMUNIJA je zelo zanimiva dežela. Slovenec poredkoma zaide tja. V zadnjem času je presenetila zahodni svet z nekaj diplomatskimi manevri, nenavadnimi za socialistični svet. Toda v državi sami takih domala revolucionarnih teženj ni videti. Na mene je naredila vtis zelo zaostala dežela, bolj kot Madžarska ali celo kasneje Bolgarija. Imel sem možnost prespati pri prijateljih v vasi Pandura Naagra kakih 20 km od glavne ceste. Jedro vasi je tovarna steklenih izdelkov. Njeni delavci v glavnem stanujejo v starih, umazanih hišah. Prebivališče štirih delavcev sta dva velika prostora: v enem je miza, štednik in vodovod, to je verjetno kuhinja. V spalnici so štiri železne postelje in velika omara. Stene prav gotovo že dolgo niso bile prepleškane, na stropu pa je bilo vse črno od muh. Dežela je pač revna, nacionalni dohodek pa zelo nizek. Čudilo pa me je, da Romuni s politiko svojih voditeljev niso zadovoljni, namreč s položajem v državi. V inozemstvo Romuni ne morejo, kvečjemu na Madžarsko, Češko ali Poljsko. Tudi policijski režim je strog. Dolgolasec striže policija brez milosti.

Policajev kar mrgoli (mimogrede — neki policaj me je vprašal, za koliko bi prodal tranzistor...). Na mestih kjer je naš človek navajen gledati svetlobne reklame, vidiš v Romuniji napise kot: Živela komunistična partija in podobno. S takim načinom vladanja si po mnenju mnogih zagotavlja Romunija zaledje za prožnejšo zunanjo politiko, kajti sicer bi jo bila že davno doletela usoda Čkoslovaške.

Na prišleca napravi Bukarešta na začetku kaj običajen vtis. Skozi vasice s tipično romunskimi hišicami, ki imajo arkade, se pripelješ do ciganskega predmestja. Kasneje te pozdravijo stanovanjski bloki, središče Bukarešte pa je zelo reprezentančno, celo bolj kot praško ali dunajsko. V dneh pred prihodom Nixona so videz mesta še posebej lepšali. Gradijo pa tudi Hiltonov hotel...

D. K.

poglobljeni stiki z zamej- skimi slovinci

Izvršni odbor študentske skupnosti v Mariboru in KUD »Student« že dalj časa sodelujeta z zamejskimi Slovenci. Kot predstavnik študentske skupnosti MVZ in KUD »Student« sem bil 7. novembra v Celovcu, kjer sem se s predsednikom Slovenske mladine tovarišem Valterjem Gutovnikom pogovarjal o sodelovanju. Domenila sva se o nekaj konkretnih akcijah, ki naj bi zblížale koroške Slovence s študenti v Mariboru. V ta namen bo KUD »Student« pripravil program slovenskih narodnih pesmi in plesov, s katerim bo gostovalo v štirih krajih avstrijske Koroške. Turneja bo 30. in 31. januarja ter 1. februarja 1970. Nastopili bodo v Globasnici, na Radišah, v Bilčovsu in za konec v Celovcu.

Organizacijo gostovanja KUD »Student« prevzame Slovenska mladina iz Celovca, stroške pa bo kril IO ŠS MVZ in KUD »Student«. Upamo, da bo to akcijo podprl tudi republiški sklad za pospeševanje kulturne dejavnosti. Slovenska mladina iz Celovca nas vabi tudi na smučarski tečaj, ki bo v začetku januarja 1970. Natančnejše informacije o tem tečaju bomo sporočili v naslednji številki Katedre.

Radovan Cotič

žarko golob

ukradene peruti

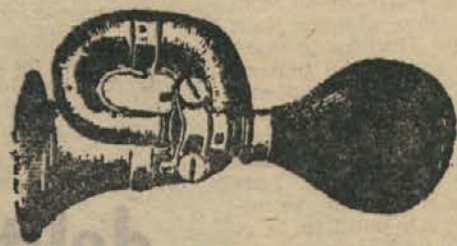
kastrirali so amorete
ko si jim iskal puščice
so ti zapodili koso v hrbet
ječe si se vlegel med travo
in zatulil svoj nori ples v mesečeve oči

oče je rekel ti si pa tič
in ti pilil ušesa skozi grenke zogljenе zobe

kaj bi s tem
s tem prekletim mesecem
prosi raje drevesa
da ti za nočjo posodijo
svojo podarjeno frigidnost

skozi ptičje peruti
so ti prebodli telo
in ti pripovedovali kubistične šale
ko si iskal tujca
tujca ki ga ne poznaš

kje za vraga so našli veselje
da so kastrirali amorete
in se zakopali v življenjsko rjavost

dovolj kritični srednješolci nismo

Pogovarjal sem se z dijaki mnogih mari-borskih srednjih šol. Veliko je problemov, o katerih se pogovarjajo. Malo pa je takih dijakov, ki bi si upali z besedo na dan na javnih mestih, četudi se obravnavajo problemi, ki zadevajo njih same. Odkrito rečeno — mnogi sestanki mladine so porazni. Zalostne so besede predsedujočega: »Torej ni nikogar, ki bi želel o tem govoriti?« Med dijaki se je udomačilo prepričanje: saj tako nič ne pomaga govoriti. Moramo priznati, da je večkrat tako mišljenje celo utemeljeno. Zanimivo bi bilo poiskati vzroke, zaradi katerih je to mišljenje nastalo. Ze v osnovni šoli so nas pedagogi navadili na pasivno prikimavanje z glavo. Ze tu smo se spoznali s »samoupravljanjem«. Profesorica je dala učenki seznam treh najboljših učencev in ta jih je prebrala. Mi smo dvignili roke, ne da bi prav vedeli, za kaj gre, in volitve ter mladinska dejavnost so bile s tem končane. Mladinske organizacije v podjetjih in šolah so prepustene same sebi. Pridemo na sestanek, ker moramo, saj so nam zaradi tega odpadle šolske ure. Tisti cepci tam spredaj naj govorijo kolikor hočejo, delali tako niso nič. Predsednik reče: »Tovariši in tovarišice, s tem zaključujem današnji sestanek in upam, da bomo odslej naredili mnogo več.« Zadovoljni, da je že konec, zaploskamo in odhitimo ven. Življenje teče dalje in vse je spet v najlepšem redu.

Taki »posrečeni« sestanki so celo večkrat, kadar se sestanejo predsedniki mladine posameznih šol. Tu je le ta razlika, da se javljajo »poklicni diskutanti« zelo živahno in na veliko sipajo ideje o najrazličnejših akcijah. Po sestanku kajpak na svoje velike besede kmalu pozabijo in vse je zopet v najlepšem redu. V redu je samouprava na srednjih šolah, Klub mladih v Orožnovi ulici, problemi na srednjih šolah sploh ne obstajajo več itd. Skratka, vsi smo zadovoljni in srečni.

TODA KAM NEKI VODI TA ZADOVOLJNOST?

Problemi, ki jih ljudje ne rešujejo sproti, se zelo hitro razvijajo; to je popolnoma normalno. Mi pa smo tiho, vzgojeni v lepem mirnem duhu nekritičnosti. Ali se pri tem dobro zavedamo tega, da s tem škodujemo in zaviramo samoupravljanje na šolah? Ali se tega zavedajo tisti pedagogi, mentorji in celo ravnatelji nekaterih šol, mladinski funkcionarji itd., skratka, vsi ti, ki na kritiko, četudi je pozitivna, reagirajo napadalno in maščevalno? Ali vedo, da je mladina, ki se boji kritičnega odnosa do svoje okolice, mrtva mladina? Če ne, je nujno, da jih z vso resnostjo na to opominemo!

Iztok Svarunič

mož s čarobnimi koraki

Plesni tečaji mojstra Simončiča so postali nepogrešljivi del življenja srednješolcev. Zato smo želeli zvedeti kaj več o življenjski poti tega znanega vzgojitelja mladih. Vabilu se nam je ljubeznivo odzval. V odgovorih lahko spoznamo njegovo veliko prijateljstvo in skrb, ki jo ima za vzgojo mladine. Zaveda se, da je treba za mladino veliko delati, šele potem pridejo uspehi. Takih ljudi pa je danes malo. Mojstru Simončiču smo hvaležni.

Katedra: V začetku nam na kratko opišite svojo življenjsko pot.

Ludvik Simončič: Rodil sem se v Kozjem. Osemletko sem obiskoval v Mariboru; plesno akademijo pa v Beogradu, Avstriji in Nemčiji. Kot otrok sem že sodeloval pri telovadnem društvu. Tu sem se pozneje srečal s gimnastiko in družabnim plesom. Tako sem začel pot do profesionalnega plesa.

Katedra: Naši starši se spominjajo, da je bila leta 1932 v Gosposki ulici 20 ustanovljena prva plesna šola v Mariboru, ki ste jo ustanovili prav vi. Kaj vas je vodilo k ustanovitvi?

S.: Na polju družabnega plesa je takrat vladal velik kaos. Mladina je tavalja izven pravega okvira estetskega plesa, se izživljala plesno v raznih zakofnih gostilnah. Stanje je bilo skratka precej klavirno.

Katedra: V takih razmerah je bilo gotovo težko začeti?!

S.: Težava je bila le v tem, kako ogreti ljudi, ki so bili navajeni na neestetsko obliko plesa, za estetsko in dovršeno obliko. V kratkem času pa mi je vendar uspelo dvigniti nivo kultiviranega plesa, ker sem že prej sam s navdušenjem gojil ples kot šport. Ustanovil sem tudi plesno športno sekcijo, ki še danes deluje. Je ena izmed prvih v naši državi, poznajo jo pa tudi izven naših meja.

Katedra: Ali lahko primerjate ples danes in v vaših mladih letih?

S.: V bistvu ni nobene razlike. Zanimanje za estetske plesne je danes celo večje, kljub vplivom novih ritmov iz Amerike. Današnji moderni družabni ples je skoraj po vsem svetu enak. Obstaja namreč svetovni učni program. Ako so skupaj v družbi plesalke in plesalci, ki ne znajo skupnega jezika, lahko kot učenci plesnih šol svetovnega učnega programa sijajno plešejo.

Katedra: Kako je z maturantskim plesom letos?

S.: Maturantski ples je postal že tradicija, saj je letos že trinajsti po vrsti. Zanimanje zanj je zelo veliko, tako da bomo morali organizirati dve skupini. Ena bo imela tečaj ob sredah, druga pa ob petkih.

Z delom sem zadovoljen, saj se da z mladino zelo lepo delati. Treba jo je le razumeti in delati s pravnimi metodami.

Katedra: Kaj pa težave? Plesalci pravijo, da je v nekaterih tečajih prevelika gneča. Prostori so gotovo premajhni?!

S.: Da, to je naš edini problem. Za kulturno dejavnost mariborska mladina nima pravih prostorov. Ako bi ta problem rešili, bi lahko na mnogih področjih kulture dosegli še večje uspehe.

Katedra: Za konec bi želeli zvedeti še oceno dosedanjega dela in vaše načrte za bodočnost.

S.: Dosedanje delo je bilo prav gotovo uspešno. Mladina je že po dveh tečajih razgledana na tem področju in odklanja improvizacije gibov in ritmov, ki so prišli iz Amerike. Z mnogimi Jugoslovanskimi mesti se sploh ne da v plesni vzgoji primerjati. Marsikje je mladina prepuščena sama sebi, da se izživlja kot ve in zna. Tako želimo v bodoče samo nadaljevati svoje dosedanje delo.

Razgovor vodil: Igor Plohl

razlaga, spraševanje, ocenjevanje

Eden velikih problemov na srednjih (in tudi ostalih) šolah je vsekakor spraševanje. O tem

smo naredili majhno anketo med srednješolci. Objavili bomo nekaj stvari, ki se z njimi ne strinjajo.

Na primer nekonkretna, netočna vprašanja, pri katerih se dijak zmede, ker ne ve kaj odgovorjati. V večini primerov se zdi, da še predavatelj sam ne ve, kakšen odgovor želi slišati od vprašanca.

Tudi moti dijake to, da nekateri predavatelji ne dajejo vmesnih ocen. Če vzamemo za primer dva dijaka, ki sta po mnenju profesorja znala oba za pravdobro. Eden je odgovarjal bolje od drugega, vendar da predavatelj obema enaki oceni. Lahko tudi dobi eden lažje, splošno vprašanje, drugi pa mora odgovorjati na podrobne izvečke iz snovi. To je najtežje pri profesorjih, ki nezainteresirano in malomarno razlagajo snov, zahtevajo pa najnatačnejše odgovore.

Mnogokrat se dogaja, da predavatelj izpraša v eni uri tri dijake, ki odgovarjajo na ista vprašanja iz istih poglavij. Zato jo najbolje odnese zadnji, ki snov ponovi (ali se je šele naučil) že ob poslušanju prvih dveh. Nekateri profesorji imajo navado, da sprašujejo nekaj dijakov po več šolskih ur, za ostale, ki zanje ne preostane nič več časa, pa zbere ocene samo iz šolskih navad.

Na začetku šolskega leta predavatelj navadno povedo učencem, da naj prosijo za pojasnilo, če kakšne stvari niso dobro razumeli. Vendar to nekateri vzamejo le za golo formalnost.

Dijaki strokovnih srednjih šol so se pritožili, ker se spraševanje zgošča predvsem tik pred redovalnimi konferencami, tako da pišejo tudi po več kontrolnih nalog v istem dnevu, nanje se pa razumljivo ne morejo zadovoljivo pripraviti.

To je bilo nekaj pritožb iz ankete, ki so se nam zdele najbolj upravičene. Ne vemo, če se boste strinjali z vsemi, vendar so nam to povedali dijaki, ki so to preizkusili in še preizkušajo na lastnih kožah. Te ugovore bi bilo dobro upoštevati, saj so zelo važni za uspeh šolanja.

D.

zgodovina v drugem ali četrtm letniku?

Na gradbeni tehniški šoli so letos uvedli zgodovino kot maturitetni predmet. V tem je nastal za dijake velik problem. Predavanja iz zgodovine so na šoli namreč le v drugem letniku. Pred maturo mora zato dijak še enkrat skoraj na sveže prebrati snov zgodovine iz drugega letnika, ker v dveh letih precej snovi pozabi. Pred maturo pa ima časa seveda zelo malo. Želeli bi predavanja iz zgodovine v četrtm letniku, kjer bi obravnavali vse potrebno snov iz tega predmeta za maturo.

M. P.

kje je mlada misel?

Ze več let izhaja na I. gimnaziji v Mariboru glasilo literarne sekcije te šole. Vsako leto do sedaj je Mlada misel izšla še pred prvo redovalno konferenco. Sedaj je predsednik literarnega krožka Zarko Golob in vključ njegovega prizadevanja, da bi pridobili sodelavce, je na oba sestanka, ki ju je sklical, prišel le eden, namreč on sam. Niti ne more spraviti v promet zadnjo lansko številko, v kateri so bila objavljena dela tistih dijakov, ki so zanje dobili Prešernovo nagrado I. gimnazije.

Kaj ali kdo je vsega tega kriv? Zarko, ki zamašče sodelavce in mogoče ni sposoben tolikšne odgovornosti, ali pa nosijo krivdo ostali gimnazijci, ki so kratkomo nezainteresirani? Možno je, da vsi skupaj. Na ta vprašanja bi si marsikdo želel odgovoriti.

D.

kaj je spolnost

To je vprašanje ki zanima marsikaterga, če že ne vse srednješolce. A o tem vprašanju je bilo premalo javno govorjenja. Ali najdemo srednješolski odgovor ali ne, to je odvisno od staršev in šole. Ker pa so starši večinoma vzgojeni v starem duhu »pomagaj si sam«, ne morejo pomagati radevednim sinovom in hčeram. Ta »stari duha« nikakor ne ustreza seksualni revoluciji, ki, če se strinjamo z njo ali ne, vseeno obstaja. Tako preostane le še šola, ki pa je večinoma, tako kot starši, popolnoma pasivna.

Svet šole bi moral vedeti, da lahko njihovi gojenci zabredejo v kakšne seksualne težave, iz katerih si pa sami, brez pomoči, ne morejo pomagati. Kratka, jasna, a nepuritanska predavanja, ki ne bi bila nemogoča, bi lahko mnogo doprinesla k razvoju mladega človeka. Torej bi lahko z malo truda in denarja priredili predavanja, ki bi dijake vodila in obenem svarila pred nepravilnostmi, ki se nam zde sicer nepomembne, a lahko zelo vplivajo na nadaljnje življenje človeka v razvoju.

Pohvaliti pa moram vsekakor tiste redke šole, kjer so že pričeli s predavanji, kot sem jih zahteval v članku.

Zarko Golob

dialog z bralci

Uredništvo srednješolske rubrike si bo odslej prizadevalo vzpostaviti dialog z bralci. Tako opamo, da bo rubrika postala mnogo aktualnejša in bolj brana. Rubrika srednješolcev naj bi postala stran, kjer bo imel vsak srednješolac možnost pisati o pozitivnih ali negativnih pojavih v njegovi okolici. Uredništvo že danes pozna nekatere probleme, o katerih srednješolci govorijo. To so gotovo problemi ocenjevanja, načini

pevka, pomanjkanje zabave v Mariboru, problemi mladinskih ur, problemi dijakov vozačev itd. Zelim, da bi o tem pisali tudi za širšo javnost. S tem seveda problemov ne bomo rešili, pač pa bomo opozarjali na njih. Torej — pero v roke.

Igor Plohl

mladinske ure sovražimo?

Dobro vemo, da marsikje dijaki mladinske ure sovražijo. Zdi se jim dolgočasne, nepotrebne in čista izguba časa. Dogaja se, da žele dijaki pobegniti, kadar so te ure na vrsti. Ponekod so zato uvedli te ure kot obvezne. Problem pa s tem gotovo ni rešen. Če se kdo eno uro dolgočas! in zeha, je ta ura zanj prav gotovo izgubljena. Problem bi bil rešen šele takrat, če bi uspeli napraviti mladinske ure, za katere so se nekoč mladinci dolgo borili, dovolj zanimive. Tu pa se zopet moramo vprašati, kaj nas sploh zanima? Kaj hočemo? Ali smo dovolj zreli, da bomo znali izbrati neko področje, kjer bomo delali v svojo in družbeno korist. Ali pa je bolje, da bi mladinske ure ukinili? Želeli bi, da nam bralci Katedre o tem pišejo.

Igor Plohl

o delu aktiva RK GŠC Maribor

Dotaknil se bom le dve temi: vitrine na hodnikih in varnost pri delu.

Vitrine, ki so na hodnikih mnogih šol, služijo razen direktne povezave, tudi kot najboljše sredstvo za obveščanje o delu organizacije. Propagando izvajamo z različnimi plakati, RK zloženkami, izrezki iz časopisja in slikami, ki prikazujejo humano pomoč ljudem ne samo pri nas ampak tudi drugod. Izreze menjamo tako, da so za steklom vedno novi in aktualni dogodki. Delo našega aktiva pa je še posebej spremljano s pisanim komentarjem. Praktično se ideja RK izvaja kot varnost pri delu na terenu in zavzema skoraj polovico našega dela.

srednješolska STRAN

Iz obveznega predmeta zdravstveno tehniške vzgoje in člankov gradiva RK črpamo vsi napotke, ki jih s pridom uporabljamo pri praktičnem delu v šoli in v materialnih podjetjih. Varnost pri našem delu, delu z električno energijo, je še posebej potrebna. Zgodi se, da zaradi malenkostnega zanemarjanja zaščitnih sredstev izgubi dotična oseba življenje ali pa postane težak invalid. Celotno delo zdravstveno tehniške vzgoje vodi mentor organizacije RK EGSC. Veliko akcij je bilo izpeljanih le z njegovo pomočjo. Število nezgod je zaradi pravilne uporabe zaščitnih sredstev izostalo, tako da že nekaj let nismo zabeležili nobene.

Vsako noviteto oziroma zahtevek nekateri bojkotirajo, na primer: dolge lase, delo brez delovne obleke, brez zaščitnih očal, čelade... Kasneje pa uvidijo, da so vsa ta sredstva in ukrepi za ohranitev našega zdravja in izboljšanje dela neobhodno potrebni. Zaščitna sredstva pa le niso tako popolna, da bi te obvarovala vsepovsod; tu pa je potem potrebna previdnost. Toda, kje jo naj mladi in neizkušeni elektriki najde in kje naj se varuje? Električni prijatelji in sovražniki, ki ga ne moreš videti, je zahteven in hiter. Tu so nam v pomoč zakladi izkušenj naših predavateljev. Ti imajo nalogo, da vzgojijo mlajše generacije v razsodne in previdne strokovnjake.

Vidimo, da je delo aktiva RK EGSC zelo pestro in je lahko vsekakor vzgled mnogim drugim aktivom na strokovnih in srednjih šolah.

GVIDO HAUPTMAN

ново o srednješolcih

— Šolski center TAM — Mladinska organizacija je organizirala pobiranje samoprispevka za pomoč Banjaluki. Odziv na akcijo je zelo velik in so dosedaj zbrali 1500 din. Tudi iz nekaterih drugih šol smo dobili sporočilo o zbiranju denarne pomoči prizadetemu kraju.

— Gimnazija Tabor — Mladinci žele urediti okolje šole in postaviti spomenik Milosu Zidanšku. Mladinci se za akcijo zanimajo, posebno velik odziv je iz nižjih letnikov.

— Kmetijska tehniška šola — Pred kratkim je bila na tej šoli zelo živahna mladinska konferenca. Dijaki so nezadovoljni predvsem s praktičnim delom, ki jim vzame veliko časa in energije, tako, da se izredno težko včasih pripravijo na pouk. To delo pa je tudi malo plačano. Verjetno se bodo prizadeti oglasili o tem problemu tudi v Katedri.

— Klub mladih — Koncert protestnega pevca iz Ljubljane Tomaža Domicija, ki je v sredo, 5. novembra, pel brez ozvočenja z lastno spremljavo, je poslušalo okrog 200 mladih. Niso bili ravno navdušeni, bili pa so vsekakor zadovoljni. Disko klub bo odslej redno ob sredah. V torek, 4. novembra so se brezposelni mladinci iz Maribora pogovarjali s člani mladinskega predsedstva. Nekateri udeleženci so izrazili pomisleke o tem, da bi imel lahko razgovor kakšne večje koristi za mladince.

— Predsedstvo OK ZM — Predsedniki mladine so se v četrtek, 6. novembra 1969, pogovarjali o tekmovalnosti mladinskih aktivov srednjih šol. Posamezna športna društva se bodo tudi letos prijavila na republiško letošnjo tekmovalnost. Na sestanku so se tudi dogovorili o sodelovanju v Katedro. Za vsakega novega naročnika bo dobil aktiv 1 ND. Upamo, da se bo število naročnikov Katedre in sodelavcev tako še povečalo.

— Mladinski radijski klub — Z urednikom mladinskega radijskega kluba tov. Kržanem smo se pogovarjali o tesnejšem sodelovanju Katedre, kluba in posameznih glasil. Upamo, da bomo v prihodnjem letu dosegli na tem področju konkretne rezultate.

nevesta

Moj prijatelj Nacek je med šolsko ekskurzijo poljubil našo profesorico, rekoč: »Dve leti sem čakal na to!« Ravnatelj pa je čakal le dve uri: ukor pred izključitvijo! Nacek pa je bil značaj — sam je zapustil šolo, ob koncu leta se mu je nabralo 280 neopravičenih ur. Prvič je ušel v Avstrijo preko Mure, v kratkih hlačkah in s kosom sira v polivinilasti vrečki. Onkraj je ukradel kolo in se z njim pripeljal do Salzburga. — Teden dni si je zdravil zadnjico, policija pa ga ni izsledila. Potem se je zaposlil pri nekem privatniku, v pralnici avtomobilov. Ta je imel tako lepo hčer, da je pozabil prati avtomobile. Ko mu je njen oče zagrozil, da ga bo prijavil, je moral bežati nazaj v Slovenijo.

Drugič so ga dobili s psi. Pes ni in ni hotel pograbit salame namesto Nacekove noge. V kehi je izpopolnil svoje znanje v posvetu z izvedenci. Bil je star sedemnajst let in družbe ni obtoževal za svojo vročo kri in nezadovoljene potrebe. »Hočem videti svet in jahati nilske konje v Afriki,« nam je zaupal. Potem je zasnoval načrt z luknjico. In spet so ga dobili. Tako je nastala tiha tekma med cariniki in Nacejem. Nazadnje je na meji naredil CIK, carini pa CAK in — niso ga več dobili.

»Moj sin akumulira kapital,« je govorila njegova mati. Paketi so prihajali. »Zdaj delam kot avtoklepar. Popravljam samo tuje tipe avtomobilov. Dobivam ogromne napitnine. Kupil sem si stanovanje in rabljen avto. Mamica, ker vem, kako hudo živíš doma, ti pošiljam pet parov nylonk... nekaj čokolade, ruto, par čevljev in torbico za denar.« Mati pa k sosedom: »Ja, ja, še daleč bo prišel ta naš Nacek, daleč!« In so božale tuje blago z domačo toplino.

Meseca maja je nastal pri sosedu preplah. »Jezus kristus, naše Milice ni več!! Sla je v šolo, iz šole pa je ni že deset ur.« Pregledali smo vse — od senika do kurnika: nič. Sli smo na milico, toda tudi tam Milice ni bilo. Izginila je poletna oblečka, potovalka in rutica... Teden dni smo dreveneli v grozi. »Neki mračni tipi so jo odveleli na Daljni Vzhod, bral sem o tem,« je dejal sociolog Milki. »Imajo posebne agente, ki zbirajo dekleta za javne hiše!« — Primazal sem mu tako, da je okamenel. Milica — kot dekle vitka, črni dolgi lasje, skladnost oblik — še bogovi bi se stepili zanjo — pa javna delavka! Sramota.

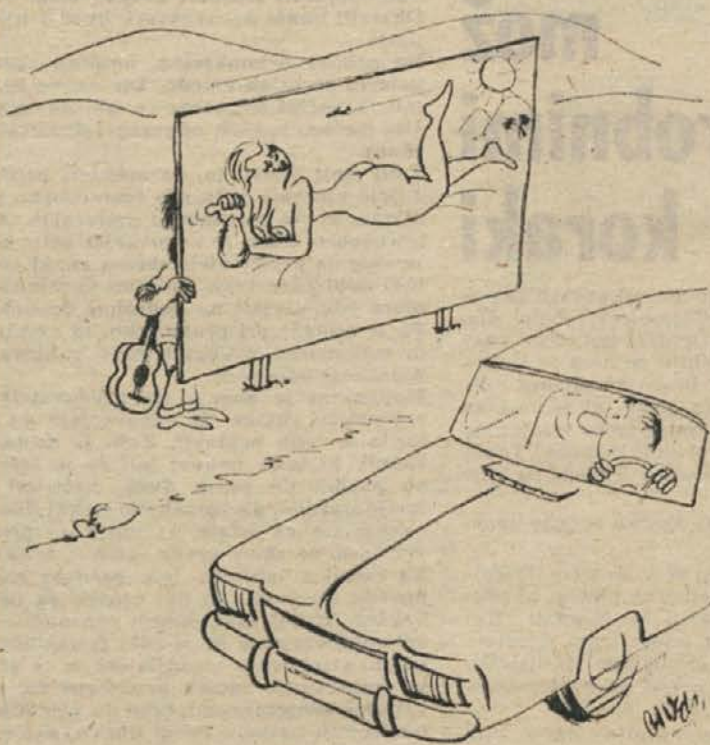
Pride pismo iz Avstrije: »Ljuba mama, Nacek me je zasnubil. Hočem postati njegova ženkica. Tako ga imam rada. Ne morem brez njega. Do Sentija me je peljal z avtobusom. Tja sva prišla pod večer. Nato sva se oblekla v trenirke in se plazila po nekem gozdičku. Srečno sva prispela čez mejo. Na drugi strani je imel Nacek pri nekem kmetu shranjen avto. Stlačil me je v prtlačnik in me tako pripeljal do nemške meje. Nekdo je trkal po karoseriji. Mamica, veš skoraj sem umrla od strahu. K sreči ni odprl prtlačnika. Ko sva prispela na nemško stran (veš — tam zdaj Nacek dela) sva dve uri samo sedela v travi. Od strahu in sreče. Zdaj mu kuham. Učiteljšča ne bom končala. Tako se bom vsa posvetila otrokom. Moje obleke lahko prodaš... Te poljublja Milica. I. C.

Nauk: Za tiste, ki mislijo da je svet brezmejen, so cariniki brez moči.

**Vojne jemljejo
človeštvu
svobodo in
dajejo genera-
lom ovce**

Prometni miličnik ustavi avto: »Ker ste milijonti voznik, ki je peljal skozi predor, vam izročam nagrado turističnega društva. Bi mi hoteli zaupati, kako boste porabili denar?«

»Plačal bom avto-šolo in vozniški izpit!«
Žena ga prestrašeno sune med rebra in sladko reče: »Nič ga ne poslušajte, saj vidite, da je pijan, da ne ve, kaj govori!«
Tedajci se zbudi še tretji potnik in ko vidi miličnika, zagozdruja: »Kaj vama nisem rekel, da z ukradenim avtom ne bomo prišli daleč!«

BREZ BESED

Ivan

Cimerman

aforizmi

Jasnovidci: oblecite gole in slecite armade

Še zmeraj smo noseča država, ki rojeva nove poti.

Ves svet bi rad igral babico

Razbili smo verige suženjstva. Odločili smo se za zlate verižice

Vera v človeka in Eva imata nekaj skupnega: golo resnico

Ob tolikem uvozu surovin je dobro, da izvažamo kulturne ljudi

ŽARKO GOLOB

**dva
antia-
forizma**

**idioti ljubijo
svobodo**

**humanisti so
za človeštvo
nevarnejši od
vodikove
bombe**

**Gorje enojki v delavskem
svetu, sestavljenem iz
samih ničel!**

»Pri Alahu, zdaj smo pa že tako daleč, da bodo prihodnje tepeni od ženske!«
»Sunday Express«, London